

Yolculuk

– Mehmet ÇİFTÇİ · 10 Mart 2025



-Ben yine de peşin peşin söyleyim, demişti.

Bana güvenmiyordu. Yüzüne kızgın kızgın baktım. Ama sinirli olduğumu yüzüne vurmadım. Sadece on milyon yol parası vermişti. Dünya acayipleşiyordu, sanki hayatım küçülüyor gibi geliyordu. Bir çemberin içinde dönüp duruyordum. Sanki dün, bugünle aynıydı.

Giderdim tabi, gidilmeyecek ne var. Koskoca adam kaybolur muydu hiç? Sora sora bırakın Bağdat'ı; Antartika bile bulunurdu. Bu lafı bana o söylemişti. Gözlüklerinin altından baktı, gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

-Al bakalım bu paran, bu liste de alacağın malzemeler...

-Tamam.

Arkama bile bakmadan dükkândan çıktım. Adam bir hayırlı yolculuklar bari derdi. Yok, demedi. Onun bir insan mı yoksa taş mı olduğunu düşündüm. Yok anam, insan olsa illaki bilirdim. Bu olsa olsa duvardı. Ana yola doğru çıktım. Kendimi bildim bileli o vardı hayatımda...

Minibüse işaret ettim, durdu. İçeri girdim. Pis bir koku geldi burnuma. Ya birisi kusmuştu minibüse, ya da daha kötü bir şey... Boş bir yer buldum, oturdum. Gideceğim yere daha bir saat vardı. Cebimi yokladım.

Para hala cebimdeydi. Bir de parayı kaybedip o adamla münakaşa etmek istemiyordum. Zaten hayatımda yapacağım en son şey o adamla münakaşa etmektir. Yanıma bir kadın oturdu. Başını örtülü, beyaz tenli bir kadın. Camdan dışarı bakmak istemiyordum. Hep aynı manzarayı göre göre bıkmıştım.

Muavin midir nedir adamın birisi ikide bir koridordan geçiyordu. Yanımdaki kadın ikide bir bana bakıyordu. Şoför sinirli sinirli dikiz aynasından bakıp duruyordu. Arkada bir de çocuk ağlamaya başlamıştı.

Bu sıkıcı manzara içinde başımı arkaya yaslayıp biraz uyumaya çalıştım. Artık derin bir uykunun içindeydim.

Bir ara dayımın oğlu aramıştı beni.

“Atla gel yanıma.” demişti.

İyi atlayayım da hangi parayla. Zulada kötü günler için ayırdığım bir elli Euro vardı. Aman be! Koy kıcına gitsin. Aldık o parayı düştük yollara. (Valiz hazırlayacağım diye canım çıktı.)

Küçük bir valizle çıkarsın yola. İnsanlar, ağaçlar ve bulutlar görürsün. Kilometreler aşarsın. Vasıtalar değiştirirsin (dünyanın parasını dökersin otobüs, dolmuşlara). Dayı oğlunun evini biliyorsun ya.

Apartmanda oturuyordu kerata. Yeni evli. Daha çocukları bile yok. Yenge hanım tanıdık çevreden değil, yabancı. Bizim oğlan askerdeyken tanışmış, evlenmişler. Dayı oğlu Nahit iyi çocuktur (tüh adını söyledik be! Benim suçum değil sen kaçırdın.)

Nahit güvenlik görevlisidir. Özel ve büyük bir şirkette çalışmaktadır. Allah’a şükür parası iyidir. Küçükken can yoldaşımdı Nahit. Dayım ölünce bir yadigâr o kaldı.

Zile bastığımda karşıma Nahit çıkmadı. Tanımadığım bir bayan çıktı. Yenge hanım da değildi bu.

-Afedersiniz Nadir neredeydi? demişim. Ulan ilk defa dil sürçmesi yaşadım desem yeridir. Herhalde içeriden gelen keskin kurabiye kokusundan olacak ki, açlığım da cabası! Tıpkı Matrix filminde kâhinin yanına giden Neo gibi kurabiye kokusundan kâhine ne söyleyeceğimi şaşırdım birden. Kâhinin yaptığı o kurabiyeler kim bilir ne güzel kokuyordu, tıpkı şimdi burnuma gelen kokular gibi. Tadı nasıl lezzetliydi kim bilir?

“Bu kurabiyeleri yedikten sonra, kendini bir kuş gibi hafif hissedeceksin” demişti Kâhin.

-Pardon Nahit Bey diyecektim.

-Siz nesi oluyorsunuz Nahit Bey’in?

-Ben bir misafiriyim? Saçma bir cevaptı kabul ediyorum. Kadının sorduğu sorunun cevabının bu olmadığını farkındayım ama böyle söyleyiverdim işte.

-Onlar bir üst kata geçtiler efendim.

-Teşekkür ederim.

Allah Allah! Aynı binada neden yer değiştirdi ki bu Nahit?

* * *

-Kalk artık geldik, hişt kalksana!

-Ne, geldik mi?

-Yok daha yoldayız! Hadi delikanlı seni mi bekleyecek?

Gözlerimi ovuşturdum. Muavin önümden çekildi. Ayağa kalktım minibüs bomboştı. Camdan dışarı şöyle bir baktım; hiç de dışarı otogar gibi görünmüyordu. Biraz şaşırdım. Uyuduğumdan olacak ki, başka bir yere gelmişim. Minibüsten indim. Serin bir rüzgar yüzüme çarptı. Şöyle bir etrafa baktım. Ama olamaz, sanki başka bir yerdeydim. Tam yürüyecektim, karşımda bir adam gülerek bana bakıyordu. Orta yaşlarda kafasının yarısına kadar kel, ama hiç beyaz teli olmayan bir adamdı bu. Gri bir ceket vardı

üstünde, altında kot pantolon. Yeni traş olmuş olacak ki bıyiksız yüzü güneşte parlıyordu. Sonra ellerini iki yana açarak beni bir kucakladı ki, şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim.

-Hoş geldin evladım, yavrum benim. Dedi babacan bir sesle.

-Dur amca ne yapıyorsun?

-Dur bir bakıym; iyi gördüm seni.

-Bir dakika amca noluyo ya!

-Hadi len! Yemezler artık bu tanıyıyorum şakasını.

Adam beni tanıyordu hâlbuki oysa ben onu hiç tanıımıyordum. Bir ara elimi cebime attım. Param cebimde yoktu. Eyvah! Ben uyurken parayı çalmışlar.

-Nasıl yanı babanı tanımadın mı oğlum?

-Valla tanımadım!

-Peki, paran cebinde miydi?

-Hepsini baştan anlatayım bari. Ben o gün şehre giderken. Minibüste öyle bir uyumuşum ki, hem rüyamda babamı tanımamışım, hem de paramı çalmışlar zannetmişim. Uyandığımda minibüste kimse yoktu. Otogarda kapısı açık duruyordu minibüs. Minibüsten çıktım dışarı karşıda çay ocağı gibi bir yerde oturan şoförle yanındaki iki adam beni görünce gülmeye başladılar. "oo günaydın abicim." "iyi uyudun mu?" diyerek. Adamlara saat kaç diye sordum. Vakit çoktan geçmişti. Gittim acele acele patronun siparişlerini aldım. Akşam son minibüse zor yetiştim valla.

Dayıoğlu önümde, yenge hanım mutfakta kahkaha ile gülüyorlardı. Sonra yenge hanım elinde bir tepsiyle muftaktan geldi. Çay bardaklarının yanında bir tabak dolusu kurabiye vardı.